

Mathilde Gram

Arvens hævn

588 sider

One Horizon Publishing Et brag af en bog. Fysik og psykisk. En formidabel fantasy-roman. Den vælter en rundt og får ens indre til at gennemgå mindre revolutioner. Har man modet, og har man tiden, så er det et af den slags værker, der kan sætte gang i processer indre laviner og vil ændre betingelserne for ens liv, lære mere om at stå ved sig selv, føre sine kampe, gå efter lyset, skabe mere lys på de fremtidige stier, man skal betræde, og ens indre kraft og overbevisning, lægge det mørke øde og føre en hen til det tabte, noget man måske længtes efter som barn eller i det ubevidste.

Det er Mathilde Grams 2. bog. Vi hørte fra hende sidst, da hun for fire år siden udgav *Skyggernes Hemmelig*, anmeldt [her](#).

Den her gang handler bogen om Arias kamp for rigets overlevelse. Da Arias mor dør, tvinges Aria til at finde det gemte rige, Zilictius, hvor hun møder smukke esxcalioner og mørke og lyse engle, der skal hjælpe hende i kampen mod mørkets fyrste. Vi følger hendes kamp for kærligheden til en mørk engel, kampen med hende selv om at få lov, og kampen om at blive accepteret i en verden, hvor hun gang på gang støder på modstand og på ingen måde finder opholdstilladelse mod fyrstens enorme hær.

Bogen er hamrende spændende skrevet, og plottet et sat op i et nydeligt perspektiv af forventninger for fremtiden og begivenheder her og nu.

En blanding det kan være svært at mestre, uden at læseren står af, eller kommer til at kede sig på smålinjer undervejs. Men Mathilde formår at finde en perfekt balance mellem håb og realiteter, storhed og ydmyghed, mangende tro på sig selv og morgendagens styrke.

Må vi citere.

Aria havde søgt ly under et stort træ sammen med Cyrius. Selve synet af de kæmpende engle var egentlig et smukt syn. Men sådan som de tordnede ind over hinanden. Søgte at bekæmpe hinanden. Ødelægge hinanden. Det fik hende til at tvivle på sig selv. Kunne hun virkelig gøre dette, når det gjaldt? Kunne hun virkelig kæmpe på denne måde? Hun kiggede på Milas. De kulsorte vinger der skinnede så smukt i solens stråler. De lynende øjne. De beredte vinger, der kæmpede for at hjælpe ham. Alle hans muskler, alt dirrede på ham. Helt ud i vingerne. Hele kroppen dirrede af denne magt som han udstrålede. . . . En sproglig fornøjelse at være med på rejsen i et fantasylandskab, som kan lære os noget om den styrke og den afmagt, vi alle besidder, og om den kærlighed, det mørke og det lys, som er en del af den menneskelige natur, og som Mathilde Gram formår at fortælle os i en roman, der er noget af en oplevelse at læse.